

Moninaisissa Ukrainan ja Venäjän kaasukriisin ajan puheissa on vaadittu Euroopan unionia vähentämään energiariippuvuuttaan Venäjästä.

Se ei ole mahdollista.

Monikansallisen BP:n tilastot maailman öljy- ja kaasuvarannoista sekä tuotannosta ja kulutuksesta arvioidaan luotettaviksi (Statistical Review of World Energy June 2005).

Yhtiössä lasketaan, että maapallolla on tunnettuja kaasuesiintymiä 179 000 miljardia kuutiometriä.

Eniten kaasua on Venäjällä (48 000), Iranissa (27 500) ja Qatarissa (25 800). Niiden jälkeen tulevat kaukana perässä Saudi-Arabia (6 700), Yhdistyneet Arabiemiirikunnat (6 000) ja USA (5 300).

Maailman vuosituotanto on 2 691 miljardia kuutiometriä. Suurimpia tuottajia ovat Venäjä (589), USA (542) ja Kanada (182).

Suurimpia yksittäisiä kuluttajia ovat USA (646), Venäjä (402) ja Iso-Britannia (98).

EU-maissa on tunnettuja kaasuesiintymiä noin 2 900 miljardia kuutiometriä. Oma tuotanto on noin 208 ja kulutus noin 463 (ja tuonti yli 250) miljardia kuutiometriä.

Kaspian meren alueen entisten neuvostotasavaltojen reservit ovat noin 9 000 miljardia kuutiometriä.

Kilpailu maailman kaasuvarannoista kiristyy, kun energiankulutuksen kasvu pyritään kaikkialla tyydyttämään kaasulla. Kehitteillä on uusia (entistä halvempia) menetelmiä kaasun nesteyttämiseksi, ja se tekee kaasusta (USA:n tarpeisiin) entistä kansainvälisemmän ja putkikuljetuksista riippumattomamman energiahyödykkeen.

Edellä olevan perusteella sanon, että EU-maat ovat pitkällä aikavälillä riippuvaisia Venäjältä tuotavasta kaasusta ja että Venäjällä on vaihtoehtoja kaasunsa myymiselle. Sellaista vaihtoehtoa ei EU:n energiapolitiikassa ole, että olisi mahdollista olla tuomatta kaasua Venäjältä. Kaasuriippuvuuden vähentäminen onnistuu vain lisäydinvoimalla, mutta se ei ratkaise perusongelmaa: EU:ssa tuotetaan ExxonMobilin laskelmien mukaan vielä vuonna 2030 yli 80 % energiasta fossiilisilla polttoaineilla. Niiden silloiseen hintaan ei yhtiö ota kantaa.